

1W57-1S7...

คู่กัน

JittiRain เขียน
kanapy ภาพ

#คู่กัน

เล่มพิเศษ

เพราะเรา... คู่กัน เล่มพิเศษ

JittiRain เยี่ย

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสือ ISBN 978-616-06-2635-9

ภาพปก

kanapy

จัดพิมพ์โดย

สำนักพิมพ์เอเวอร์วาย (ในเครือบริษัท แจ่มใส พับลิชชิ่ง จำกัด)

285/33 ถนนจรัญสนิทวงศ์ แขวงบางขุนศรี

เขตบางกอกน้อย กรุงเทพฯ 10700

โทรศัพท์ 0-2840-4800 โทรสาร 0-2840-4801

อีเมล everybook2015@gmail.com

เว็บไซต์ www.facebook.com/everyyyy

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย

บริษัท อมรินทร์ บิ๊ค เซ็นเตอร์ จำกัด

108 หมู่ที่ 2 ถนนบางกวย-จตุรรม

ตำบลมหาสวัสดิ์ อำเภอบางกวย จ.นนทบุรี 11130

โทรศัพท์ 0-2423-9999 โทรสาร 0-2449-9561-3

เว็บไซต์ www.naiin.com

1

ใกล้

'ถ้าเราเจอผู้หญิงคนหนึ่งที่น่ารัก แล้วเราประทับใจเขามากๆ
แต่เราก็รู้ว่าชีวิตนี้จะเจอกันเพียงครั้งนี้ครั้งเดียว
เราทำได้ดีที่สุดแค่นี้ให้กัน ดีต่อกัน แล้วแยกย้ายกันไป
ก็จบแล้ว พอแล้ว...'

ข้อความที่อยู่ในหน้าหนึ่งของหนังสือเป็นเหมือนความประทับใจแรก
ที่ทำให้ผมตัดสินใจซื้อกลับมาอ่าน มันเป็นหนังสือที่เล่าเรื่องราวของสองศิลปิน
วง Scrubb แม้จะไม่ใช่ว่าแฟนตัวยง แต่อย่างน้อยช่วงเวลาที่เคยจมจ่อมกับการ
เล่นกีตาร์ทั้งวันทั้งคืนก็มีเพลงของเขาปะปนอยู่ในนั้นนับสิบเพลง

โดยเฉพาะเพลงใกล้ แม่...เล่นเป็นร้อยรอบแล้วมั้ง ดังนั้นพอได้อ่าน
เหตุผลของการแต่งเพลงนี้ขึ้นมามันก็ยิ่งรู้สึกพิเศษกว่าเดิม

"สารวัตร"

"..."

"เชี่ยวัตร"

"อ้อ"

สองมือปิดหนังสือเล่มที่กำลังอ่านลงก่อนเงยหน้าขึ้นมาสบตากับ
เพื่อนร่วมกลุ่ม แทบไม่รอให้มันเปิดปากบอกด้วยซ้ำ ผมก็รับรู้จากแววตาซึ่ง
ฉายออกมาแล้วว่าแม่ที่ตั้งใจจะพูดอะไร ให้เดาก็คงไม่พ้นเรื่องเที่ยวเหมือน

อย่างเคย

"เลิกเรียนแล้วจอยๆ กันมั๊ยวะ" นั่นไง ผิดจากที่คิดไว้ซะทีไหน

"ขอบายวะ"

"เฮ้ยมึง ้วยมั๊ยยมกำลังจะผ่านไปแล้วนะเว้ย ใช้ชีวิตให้เม่งคุ่มๆ หน่อยสิวะ"

"พูดเป็นหนังสือคำคมเลย ที่ผ่านมาก็คุ้มชิบหายละ"

ชีวิตของเด็ก ม.6 เทอมหนึ่งเหมือนได้ปลดแอกตัวเองจากการเป็นเด็กที่ต้องเข้าเรียนทุกคาบกลายเป็นเข้าบ้างไม่เข้าบ้างแล้วแต่อารมณ์ ส่วนใหญ่เลยไปสิงอยู่ตามสถาบันกวดวิชาเพื่อเตรียมสอบเข้ามหา'ลัยซะมากกว่า

แต่มันก็จะมีคนบางประเภทที่มองว่าเรื่องเข้ามหา'ลัยนั้นสำคัญพอๆ กับการออกไปใช้ชีวิตก่อนที่จะสอบเข้าจะผ่านพ้นไปโดยไม่มีความทรงจำหรือวีรกรรมแบบๆ อะไรให้พูดถึงเลยซึ่งแน่นอน ใต้คนประเภทนั้นมันดันเป็นเพื่อนของผมด้วยใจ

"แต่พี่กูบอกว่านี้ที่มอมันจัดงานไลฟวิ่งอินดี้แถมเข้าฟรีด้วยนะเว้ย เม่งจะไม่สนใจจริงหรือ"

คนตรงหน้ายังคงคะยั้นคะยอ ส่วนไอ้สองสามตัวที่เหลือก็ไม่ค่อยหน้ารับถลาเดินเข้ามาสมทบ คล้ายกับต้องการกดดันให้ผมไปให้ได้

"มีวงอะไรบ้าง" ทว่าผมไม่ได้ตอบในทันที แต่เลือกถามอีกฝ่ายต่อ

"เยอะมึง"

"ร้ายมา"

"สัตว์ตร ใครมันจะไปจำได้วะ ขอเวลาหาไปปิดงานแป็บ แต่ที่แน่ๆ..."

คนพูดซะก็ไปครู่หนึ่ง ดวงตาสองข้างกลอกมองขึ้นลงราวกับต้องการใช้ความคิด "มันมีวงที่มึงชอบมาเล่นด้วยนะ Attitude is Bliss ใช้ปะ"

"Solitude is Bliss นี่มึงเป็นเพื่อนกูจริงมั๊ยเนี่ย"

"เออนั่นแหละ สรุปละไปมัย อย่าสิลาเพื่อนรออยู่"

"ขนาดนี้แล้วอะ" พูดแล้วก็อดส่ายหน้าตามไม่ได้ เพื่อนมันเลยยิ่งเร่งเร้าช่วยผมเก็บของใส่กระเป๋าล้วน

ผมจำไม่ได้แล้วว่าตัวเองเคยมาดูคอนเสิร์ตที่ศิลปินบ่อยแค่ไหน รู้แค่ว่างดนตรีหลายวงชอบมาเล่นที่นี่ จัดอีเวนต์แบบถึบๆ ทะเล้นให้ตายกันไปข้าง อย่างงานวันนี้จัดใหญ่กว่าทุกทีเพราะเป็นงานรวมพลคนอินดื้ออะไรสักอย่าง ดังนั้นรอบตัวเลยมีทั้งนิสิต นักเรียนมัธยม และคนทั่วไปเดินพลุกพล่านอยู่เต็มไปหมด

ด้านหนึ่งของงานมีเวทีใหญ่ตั้งเด่นตระหง่านเป็นจุดศูนย์กลางของคนดนตรี หลายวงเริ่มขึ้นแสดงแล้ว พื้นที่ลานกว้างจึงคลาคล่ำไปด้วยผู้คน ส่วนรอบๆ มีบู๊ตขายอาหารบุคกิจกรรม จุดขายของลิมิเต็ด รวมไปถึงมีโปสเตอร์แบ็กดรอปใหญ่ยักษ์ของศิลปินที่จะขึ้นเล่นในวันนี้ตั้งเรียงรายอยู่เต็มพื้นที่เหมาะแก่การถ่ายรูปเก็บเป็นความทรงจำหรืออัปลงโซเชียลมีเดียต่างๆ อย่างที่ใครหลายคนมักทำ

"เธอยิ้มหน่อย เธอน่ารักกกกก" เสียงของเพื่อนสนิทดังแว่วในโสตประสาท

ผมหันไปมองยังต้นเสียง เห็นมันกำลังพยายามถ่ายรูปให้กับแฟนต่างโรงเรียนโดยมีฉากหลังเป็นโปสเตอร์ศิลปินที่กำลังโด่งดังในตอนนี้อย่างต้งอกต้งใจ ส่วนไอ้เพื่อนสองคนที่เหลือก็ไม่ต่าง หนีไปรอรับแฟนที่กำลังจะเดินทางมาถึงเช่นกัน ทั้งๆ ยืนหัวโตอยู่คนเดียว

"เธอล่ะเราสวยๆ นะ"

"อ้าว เธอไม่สวยจะให้ถ่ายออกมาสวยมันยากนะ"

"งั้นก็ไปหาคนสวยๆ คบเลยไป!"

"โอ้ เราแค่พูดเล่น เธอออออออ"

โอเค ผมคิดว่าตัวเองโคตรเป็นแกะดำของกลุ่มเลยวะ เพื่อนชวนมา แต่พอถึงเวลาก็ทิ้งๆ ไปคองกับแฟนกันหมด ความจริงควรชินได้แล้วแต่ก็อดถอนหายใจไม่ได้อยู่ดี

สุดท้ายเลยตัดสินใจเดินแยกตัวออกมาถ่ายรูปเก็บบรรยากาศของงานเจี๊ยบๆ รอจนกว่าวงที่ชอบจะขึ้นแสดง ทว่ากว่าจะถึงตอนนั้นก็คงต้องรอเวลาไปอีกหลายชั่วโมง

"ขอน้ำเปล่าขวดนึงครับ"

"ได้จ้ะ เอาแบบเย็นหรือไม่เย็นจ๊ะ"

"เย็นครับ" เดินเล่นอยู่พักใหญ่ก็มาหยุดอยู่ตรงหน้าร้านเครื่องดื่มซึ่งขายดีเป็นหน้าตาหน้า ป้าเจ้าของร้านก็ยิ้มตลอดเวลา หลังได้ยินคำขอของผม แกก็หมุนตัวเดินไปยังถังน้ำแข็งขนาดใหญ่แล้วหยิบน้ำดื่มออกมาขวดหนึ่ง "สวัสดีลูก"

"ป้าครับ ขอบลูลูสาวายหนึ่งแก้วครับ"

ยังไม่ทันยื่นเงินให้กับคนอายุมากกว่าใครคนหนึ่งก็ยั๊บบเท้าเข้ามายื่นข้างๆ เปิดปากบอกด้วยน้ำเสียงสดใสจนต้องหันไปมอง

"ที่ร้านไม่มีบลูลูสาวายลูก เอาน้ำบลูเบอร์รี่แทนได้มั๊ย"

เจ้าตัวทำหน้ามึนเล็กน้อยก่อนถามกลับ

"จ้ะมีน้ำที่อร่อยเหมือนบลูลูสาวายมั๊ยครับ เนี่ยร้านแถวนี้ไม่มีใครขายเลย เสร้าอะ" ท้ายประโยคคล้ายกำลังปนพึมพำกับตัวเองเจี๊ยะๆ ก่อนป้าคนขายจะส่ายหัวไปมาเป็นเชิงปฏิเสธ สุดท้ายเจ้าตัวเลยจำต้องยกหน้าเอียงเสียงอ่อย "บลูเบอร์รี่ได้ครับ"

"รอแป๊บนึงน้ำ อ้อ ส่วนน้ำเปล่าสวัสดีลูก" ในสี่ขววินาทีถัดมาผมก็กลับมามีตัวตนในสายตาของป้าอีกครั้ง เลยไม่รอช้ารีบยื่นเงินให้กับเขา ทว่าแทนที่จะรีบเดินผละออกไป สองเท้ากลับยังคงหยุดนิ่งจ้องมองร่างขาวของคนแปลกหน้าไม่ละสายตา

เขาอยู่ในชุดนักเรียนอักษรย่อแสดคันตา ชายเสื้อหลุดลุ่ยออกมาจากกางเกงเล็กน้อย หนีบกระเป๋าคือบแบนๆ เอาไว้ในอ้อมแขน ส่วนมืออีกข้างก็พยายามล้วงเงินออกมาจากกระเป๋

"อยู่นี่เองตามหาดังนัน" ระหว่างที่กำลังจ้องอีกฝ่าย เสียงของคนมาใหม่กลับแทรกขัดจังหวะซะก่อน ผมรู้ว่านี่คงเป็นเพื่อนของเขา เพราะสวมชุดนักเรียนโรงเรียนเดียวกัน

"กูมาหาที่บบลูลูสาวายอะ"

"แล้วมีมั๊ย"

"ไม่มี เลยได้บลูเบอร์มาแทน"

"เออจะน้ำอะไรก็ช่างรีบไปเร็ว วงสตาร์กมึงใกล้จะขึ้นแล้วเนี่ย" ว่าแล้วเพื่อนของคนตรงหน้าก็รีบวิ่งผล่อออกไป ทำเอาคนที่ถูกทิ้งตะโกนตามหลังด้วยน้ำเสียงละล้าละลัก

"เฮ้ยๆ รอกูด้วย กูต้องได้อยู่หน้าสุด!"

เงินถูกยื่นให้กับเจ้าของร้านด้วยความรวดเร็ว ก่อนมีขอจะคว้าเอาแก้วน้ำดื่มวิ่งแฉกตามไปอย่างไม่คิดชีวิต ผมมองภาพนั้นอยู่ครู่หนึ่งก่อนมันจะเลื่อนรางหายไปจากสายตา ไม่รู้ทำไมถึงมอง ไม่รู้ทำไมต้องสนใจทั้งที่ปกติมักไม่ค่อยใส่ใจกับอะไรที่อยู่รอบ

อาจเป็นเพราะหน้าตาน่ารักของเธอ เป็นเพราะน้ำเสียง ท่าทาง หรืออะไรบางอย่างที่อธิบายเป็นคำพูดไม่ได้ รู้แค่ว่ามันมีสิ่งที่ดีดูแต่เขาจะเป็นผู้ขายก็ตาม

(Rrrr - - Rrrr - -)

เสียงเรียกเข้าจากโทรศัพท์ปลุกผมตื่นจากภวังค์กลับมายังปัจจุบันอีกครั้ง หน้าจอปรากฏชื่อของเพื่อนสนิทเด่นหรา ซึ่งรู้ได้ในทันทีว่าแมงคงกะโหลกตามไปรวมกลุ่มกันอีกรอบ และใช่ สุดท้ายเราก็มายืนออกันอยู่หน้าเวทีเพื่อร้องเพลงวงโปรดของหนึ่งในกลุ่มเพื่อน

"กูเคยสงสัยนะว่าคนในวงไปเจออะไรมา แมงถึงได้แต่งเพลงเศร้าทุกเพลงเลย ฟังแล้วเจ็บตามฉิบหาย" คนเคียงข้างเอ่ยด้วยมาประชิดพร้อมเอ่ยเพิ่มพากับผม ส่วนมืออีกข้างจับมือแฟนมันเอาไว้ชนิดที่ว่าชาตินี้คงไม่คิดจะปล่อยอีกแล้ว

"จะไปรู้กับมึงม้าย แฟนพันธุ์แท้ไม่ใช่เธอ"

"แต่ชอบเพลงเขา แต่ไม่ได้ตามติดชีวิตเขาม้ายล่ะไอ้สัตว์" Moving and Cut เป็นวงโปรดของมัน ฟังอยู่ได้ทั้งวันทั้งคืน เสร้านะ แต่ก็เสียดใจจนเลิกฟังไม่ได้ คงเหมือนกับผมที่เอาแต่เปิดเพลย์ลิสต์ของ Solitude is Bliss นั้นแหละ

"เพลงสุดท้ายเราอยากให้ทุกคนช่วยกันร้องดังๆ...โปรดเออะพอแล้วพอแล้วใจ มันเจ็บจนเกินรับมันได้ไหว"

* เพลงพอแล้วใจ ของ Moving and Cut

วู้วววววว~

เพราะมันแต่เดี๋ยวนั้นอยู่คนเดียวที่ละทางเลยมาไม่ทันตอนเล่นเพลงเปิด แต่ก็ยังดีที่ได้ฟังในช่วงสุดท้าย ก่อนที่ความเศร้าของ Moving and Cut จะถูกแทนที่ด้วยเสียงกรี๊ดและความสดใสของสควอร์บี้ จากนั้นภาพในม่านสายตาของผมนักย้ายไปอยู่ที่แผ่นหลังของใครคนหนึ่งซึ่งแทรกอยู่ในฝูงชนจำนวนมากโดยบังเอิญ

เขาค่อยๆ เคลื่อนตัวไปข้างหน้าทีละเล็กทีละน้อยจนเกือบถึงหน้าเวที เพลงมันไม่ได้เร็วขนาดนั้นแต่เจ้าตัวกลับเต้นจนล้มตาย มองจากไกลๆ เลยเห็นเป็นไอ้ตัวตุ๊กตักๆ ที่โดดเด่นออกมาจากทุกคน

โคตรตลก โคตรน่ารักเลยอะ

'คำตอบ' ถูกเล่นเป็นเพลงเปิดของวง เมื่อละสายตากลับมามองก็เห็นเพื่อนสนิทและแฟนของมันก็กำลังอินกับบทเพลงมากๆ ผมจึงไม่อยากทำลายบรรยากาศหวานแหววของคนทั้งคู่ เลยตัดสินใจเลือกขยับตัวก้าวสองเท้าไปข้างหน้าตามความรู้สึก เบียดเสียดยัดเยียดไปในฝูงชนมหาศาลกระทั่งสามารถยื่นเคียงข้างกับเขาได้ในที่สุด

"มึงใจเย็น เพลงนี้เพลงเศร้า" เพลงแรกจบลง ไอ้ตัวตุ๊กตักข้างหน้ายังคงไม่หยุดขยับจนเพื่อนร่วมกลุ่มสามสี่คนถึงกับต้องเอ่ยปราม

"อ้าวเหรือ คนมันอินกับเพลงแรกอยู่ไง"

"ไว้ย ราคาญมึงวะ"

"มึงนั่นแหละน่ามกาน คนกำลังอิน ห้ามกวน"

"รู้ซิไม่พามากี่ที ภาระสังคม"

คนถูกพูดถึงทำปากยื่นปากยาวใส่ ไม่นานก็เปลี่ยนไปแหกปากร้องเพลงตามอย่างออกรสออกชาติ เขาแทบไม่หันไปมองใครด้วยซ้ำ แม้แต่ผมก็ยังไม่สามารถเข้าไปอยู่ในสายตาของอีกฝ่ายได้เลย

ผมไม่แน่ใจว่าทำไมถึงเลือกหยุดยื่นเคียงข้างคนที่ไม่รู้จัก ไม่แน่ใจว่าทำไมถึงต้องจ้องมอง ไม่แน่ใจว่าทำไมถึงยังขยับปากร้องเพลงทั้งที่ปกติมักยืนมองวงที่ตัวเองชอบจากที่ไกลๆ แต่ต่อให้ผมตั้งคำถามมากมายแค่ไหน

สุดท้ายมันก็เหมือนทุกครั้งคือไม่มีคำตอบ

ก็แค่อยากทำตามความรู้สึกของตัวเองแล้วไม่ต้องแคร์อะไรแม่งอีก

เพลงแล้วเพลงเล่าของสกริปป์ส่งต่อถึงคนฟังด้านล่างเวที บรรยากาศโดยรอบทั้งสนุกสนานและมีชีวิตชีวา แสงอาทิตย์เองก็ค่อยๆ ลาลับขอบฟ้า ก่อนจะถูกแทนที่ด้วยแสงไฟจำนวนมาก ทว่านั่นกลับไม่ได้ทำให้ผมมองเห็นคนตรงหน้าชัดเจนน้อยลงไปเลย

ไอคนนี่นะเออริจียะชิบ!

เห็นเต้นตั้งแต่เพลงแรกยันตอนนี้ เนื้อตัวขึ้นไปด้วยเหงื่อ แต่สีหน้ากลับเบือนไปด้วยรอยยิ้มที่ทำให้เขาคอนมองถึงกับอึ้ง

คนบ้าอะไรอะยิ้มแล้วน่ารักโคตรๆ

"สุดท้ายแล้ว...มากะโดดด้วยกัน สอง สาม สี่" เสียงของพีเมื่อดังก้องไปทั่วบริเวณ แล้วไอตัวเล็กคนนั้นก็ทำตามอย่างว่าง่าย ทุกคนในงานกำลังถูกดึงดูดเข้าไปในโลกของเสียงเพลง

นานเข้าผมก็ค่อยๆ ถูกฝูงชนจำนวนมากทั้งผลักทั้งดันไปทางด้านหลังทีละน้อย จนไม่สามารถมองอีกฝ่ายจากด้านข้างได้อีกแล้ว ดังนั้นภาพเสียวน้ำของเขากลับมาในคราแรกจึงแปรเปลี่ยนเป็นท่ายทอยขาวๆ ของเจ้าตัวแทน

"ออกไปมองฟ้าและน้ำที่กว้างใหญ่ ให้ได้กลิ่นดินที่ลมนั้นพัดเข้ามา~"

"วู้ววววว"

ตอนนี้ผมเริ่มเข้าใจแล้วว่าประโยค 'เดินลึ้มตาย' มันเป็นอย่างไง และตัววูวนั้นเองที่มีบางสิ่งบางอย่างเกิดขึ้น...

"เฮ้ย ขอโทษครับ"

"...!!"

ร่างกายแข็งค้าง ลมหายใจเริ่มติดขัด ลู่ๆ ก็รู้สึกจับต้นชนปลายไม่ถูกซะงั้น ใครจะไปคิดว่าคนตรงหน้าจะถอยมาชน แถมในวินาทีนั้นเขายังเอ่ยขอโทษด้วยเสียงเนือยปนหอบอีกต่างหาก เฮ้ย...หรือกูโดนแฉ็ดแท้กวะ

อีกฝ่ายไม่ได้มองหน้าผมด้วยซ้ำ แถมหลังจากเอ่ยขอโทษแล้วยังหมุนตัวกลับไปเต้นกับเพื่อนๆ ต่ออีก แต่คนที่ถูกชนนี่สิที่ยังไม่สามารถดึงตัวเองออกจาก

ภวังค์ได้

สารวัตร นืออาการมึนเริ่มหนักแล้วนะ

"แล้วก็ตามถึงเพลงสุดท้ายแล้ว ผมขอมอบให้กับทุกคนที่อยู่ตรงนี้ เรา ร้องเพลงไปด้วยกัน เดินไปด้วยกัน และค่อยๆ... ขยับเข้าไปใกล้ไปที่ละนิด เพราะ เราเชื่อว่าเพลงที่ดีที่สุด คือเพลงที่เราอินกับมันที่สุด"

"กรี๊ดดดดดดด"

"ใกล้เกินกว่าที่จะพูดคำใดๆ ออกไป มันใกล้เกินกว่าจะมองเห็น ใคร..."

ทันทีที่ดนตรีเริ่มบรรเลงพร้อมกับเสียงหุ่ๆ ของฟี่เมื่อยกรอกลงไล่ไม่ค้ โลกทั้งใบของผมนึกเหมือนถูกกดสตั๊ปชั่วขณะ ในห้วงคงได้ยินเสียงเพลง คู่้นเคย ทว่าคนรอบข้างหยุดนิ่ง มีเพียงเขาซึ่งอยู่ตรงหน้าผมเท่านั้นที่ยังคง เคลื่อนไหวอย่างเป็นธรรมชาติ

"เมื่อเราใกล้จนอยากจะหยุดหายใจ มันใกล้จนมีแต่เธอกับฉัน วันนี้เท่านั้น"

นี่ไม่ใช่ความรู้สึกของการตกหลุมรักมันก็แค่...การชอบใครสักคนเหมือนกับ ที่เราชอบอีกหลายๆ สิ่งบนโลก แต่มันคงยากมากหากจะเปิดปากพูดออกไป

นั่นทำให้ผมนึกถึงประโยคหนึ่งในหนังสือที่เพิ่งอ่าน ถ้าวันหนึ่งได้เจอใครสักคนที่รู้สึกประทับใจมากๆ และเชื่อว่าชีวิตนี้จะเจอเขาเพียงครั้งเดียวผมจะ ทำยังไง เดินเข้าไปทำความรู้จักมั๊ย หรือเลือกเก็บงำความรู้สึกเอาไว้ คำถาม เหล่านี้วนเวียนอยู่ในหัวตลอดเวลาที่เพลงยังคงดำเนินต่อ

"อาจเป็นเพราะว่าเธอบังเอิญได้เจอฉัน อาจเป็นเพราะว่าเรา บังเอิญอยู่ด้วยกัน"

ใกล้เป็นเพลงที่ให้อารมณ์ของความสัมพันธ์ที่เกิดขึ้นในเวลาอันสั้น ผมรู้สึกดีต่อเขา แต่เชื่อว่าสุดท้ายมันจะจบลงตรงที่เราต่างแยกย้ายกันไป มันเลยไม่มีเหตุผลว่าทำไมต้องเข้าไปแนะนำตัวกับอีกฝ่าย ทำความรู้จัก หรืออะไรก็แล้วแต่ นอกจากขอบคุณความบังเอิญที่โลกได้เหวี่ยงเราให้มาเจอกัน ทั้งรอยยิ้ม น้ำเสียงสดใส และใบหน้าที่เคยเฝ้ามองด้วยความเหนื่อยล้าบน

อยู่กับความสุข

แค่ได้มอง มันก็เพียงพอแล้ว

ผมคงไม่คาดหวังว่าจะทำอะไรมากไปกว่านั้น

"ไอ้สารวัตร จะไปไหนวะ"

"เข้าห้องน้ำ"

"จั้นเดียวกูไปส่งแฟนขึ้นรถเบ๊บ ถ้า Solitude ขึ้นเดี่ยวกูโทรหา"

"เออ"

ไลฟ์ของสครับรับจับปลงหลายคนแยกย้าย แต่ก็ยังมีบางคนเฝ้ารอมองต่อไป ปกติถ้ารู้ว่วงที่ตัวเองชอบใกล้ขึ้นแสดงผมจะไม่ขยับไปไหนไกลนัก ทว่าครั้งนี้แตกต่างนิดหน่อยตรงที่ใครคนนั้นได้แยกตัวเดินออกไปกับกลุ่มเพื่อนของเขาแล้ว มันเลยอดไม่ได้รีบติดตามเจ้าตัวไปห่างๆ

เขาเดินอ้อมไปยังหลังเวที ร่างขาวถูกเพื่อนสองสามคนพยายามดันหลังเบาๆ ขณะที่คนถูกกระทำก็เอาแต่เอื้อมพรางสายหัวไปมาอย่างน่าเอ็นดู

"ไปขอถ่ายสิ พี่เมื่อยกับพี่บอลใจดีนะเว้ย"

"ไม่เอา"

"มึงกลัวอะไรถามก่อน"

"เกรงใจ" เจ้าตัวพูดแบบนั้นพร้อมกับเผยรอยยิ้มออกมา "แค่ได้เห็นใกล้ขนาดนี้ก็ดีแล้ว"

"มึงพูดเองนะ"

"เออ แต่ขออย่างนึงดิ"

"ลืลา รีบเข้ามาเร็วๆ"

"ถ่ายรูปคู่กับโปสเตอร์พี่ๆ ให้หน่อย" นิ้วเรียวชี้ไปยังป้ายขนาดใหญ่ นับจากวินาทีนั้นแต่ละคนเลยเคล่สี้นพลไปยังเป้าหมายพรางหยิบโทรศัพท์มือถือขึ้นมากดถ่ายระรัว

ผมที่เดินตามหลังราวกับสต่อล็กเกอร์เลยไม่รอช้าขอความช่วยเหลือจากคนที่ผ่านไปผ่านมา

"ขอโทษนะครับ ช่วยถ่ายรูปให้ผมได้มั้ย" ไม่พูดเปล่ายังยื่นมือถือของตัวเองให้กับผู้หญิงคนหนึ่งที่ยังเอิญเดินผ่านมา เธอรับไว้ด้วยรอยยิ้มก่อนตอบเสียงใส

"ได้ค่ะ"

ระยะที่ยืนอยู่ห่างจากป้ายของวงสครับและใครบางคนประมาณหนึ่ง ผมพยายามยื่นเยื้องๆ คาดหวังว่ารูปที่ได้จะมีเขาอยู่ในนั้น อย่างน้อยก็เป็นความทรงจำก่อนแยกย้าย

แะะ!

เสียงซัดเตอร์ดังขึ้น เมื่อหันหลังไปมองอีกทีคนคนนั้นก็ไม่ได้ยืนอยู่ที่เดิมแล้ว

"ขอบคุณครับ"

มือถือถูกส่งกลับมา หน้าจอปรากฏภาพที่เพิกัดถ่ายไป แนนอนในรูปมีผม ฉากหลังที่เป็นป้ายของวงสครับ และหากลองขยายภาพมอดี้ๆ ก็จะได้เห็นใครบางคนยืนอยู่ตรงนั้นเช่นกัน

ไม่น่าเชื่อว่าสุดท้ายผมจะมีวงที่ประทับใจเพิ่มขึ้นอีกหนึ่งวงจากการมางานไลฟ์ที่ศิลปิน

นั่นเป็นเพราะเขา...คนที่ผมไม่รู้จักแม้กระทั่งชื่อ

เวลาเราเจอใครสักคนที่ประทับใจ ความทรงจำมันจะอยู่กับเรานานหรือสั้นนั้นไม่มีใครให้คำตอบได้ สำหรับผมหากเจอกันเพียงครั้งเดียว แบบๆ ก็คงลืมหน้าค่าตาไปหมดแล้ว ตอนแรกคิดว่าคนนี้ก็คงเหมือนกัน ใครจะไปเชื่อว่าสุดท้าย...

ผมจะยังจำหน้าของเขาได้อยู่เลย

"สารวัตรลุงนี่..."

"กูไม่ว่าว่ะ" เพื่อนยังไม่ทันถามผมก็รีบสวนกลับทันควัน

"ไปไลฟ์สดครับ?"

"อ้อ"

"ถามจริงมึงเป็นเหยื่ออะไร โดนตกเหวอ"

"..."

"แอบมีกิ๊กปะเนี่ย" โคตรไร้สาระเลยเพื่อนกู แต่ก็ยังปล่อยให้มันเคาไปเรื่อย "หรือดันสปาร์กกับคนในงานวันนั้น ทำอย่างนี้ไม่กลัวแพมเหงาหรือไง"

"โคตรไร้สาระ"

เพื่อนมันรู้ว่าผมชอบแพม ทว่าผมไม่เคยบอกกับเธอไม่... แม้แต่จะแสดงความรู้สึกออกไปตรงๆ นั่นคงเพราะไม่คาดหวังว่าความสัมพันธ์ของเราต้องขยับเข้าใกล้กว่าที่เป็นอยู่ เธอก็แค้นใจ และก็อยากปล่อยให้มันเป็นแค่นั้น

"เออสิมันไป อย่างมึงจะไปรักใครได้ มึงมันคนไร้หัวใจ"

"ดูหนังมาเยอะเหวอ จะไปไหนก็ไป"

"จ๋า แต่พู่นี่ถ้าว่างแวะมาติงหนังสื่อด้วยกันได้นะเว้ย ตอนเย็นมีนัดแตกเนื้ออย่างต่ออีกจุ๊ก ยาวปายๆ"

"อ้อ..."

หนังสือถูกยัดใส่กระเป๋าแล้วววกๆ ก่อนจะพาตัวเองวาร์ปไปทำงาน Cat T-Shirt ซึ่งได้ปึกหมุดเอาไว้ล่วงหน้านับสัปดาห์ มันเป็นงานที่ศิลปินหลายวงชวนกันมาเปิดบูธขายเสื้อพร้อมกับมีการแสดงสดไปด้วย ดังนั้นงานนี้คนจึงเยอะ จัดใหญ่ เลยคิดว่ามันอาจมีความเป็นไปได้ไม่น้อยที่จะเจอเขา

"อ้าว สารวัตร"

เดินปะปนกับคนในงานได้ไม่เท่าไรใครสักคนก็ร้องเรียกชื่อผมด้วยความตื่นเต้น พอหันกลับไปยังต้นเสียงเลยได้เห็นว่าอีกฝ่ายเป็นเพื่อนต่างสถาบันซึ่งลงคอร์สเรียนพิเศษเดียวกัน

"เออ ใจ" มันเรียนชายล้วน เพื่อนในกลุ่มมันแต่ละคนนะแซวๆ กันทั้งนั้น

"ไม่คิดว่าจะเจอมึงที่นี่มาคนเดียวเหวอ" คนพูดพยายามสอดส่ายสายตามองหาเพื่อนผม พอไม่เห็นจึงไม่รอฟังคำตอบรีบเปลี่ยนเรื่องทันที "ได้เสื้อวงอะไรมาบ้างวะ"

"สวัสดีค่ะ"

"เฑาะว์ เพิ่งรู้ว่ามึงต่งวงนี่"

"แล้วมึงอะ" ผมย้อนถาม

"โหดหลายวง นี่กูเหมาเสื้อจนกระเป๋าดังค์โป้เป๋ละ"

"แม่งโคตรเวอร์"

"รอดูไลฟ์ด้วยมั๊ย"

"รอดิ มึงล่ะ"

"คงดูได้แป๊บเดียววะ" เจ้าตัวหยิบมือถือออกมาจากกระเป๋ากางเกง กวาดตาอ่านข้อความครู่หนึ่งก่อนหันมาคุยกับผมต่อ "เออจันได้วงไปก่อนนะ เพื่อนแม่งไลน์มาตามอีกๆ แล้วเนี่ย ไว้เจอกัน"

"เจอกัน"

มันเป็นระยะเวลาเพียงสั้นๆ ที่เราได้พูดคุยก่อนแยกย้ายกันไป ความสนใจของผมกลับมาอยู่ที่บุรุษเสื้อและผ้ารอไลฟ์ของศิลปินอีกครั้ง ในใจได้แต่หวังว่าจะได้เห็นใครคนนั้นเดินลิ้มตายอยู่หน้าเวทีตอนสลับขึ้นทำการแสดงอีก

โดยไม่นึกเลยว่า...

เสื้อหนึ่งของสายตาคะมองเห็นแผ่นหลังของใครคนหนึ่งเข้าโดยบังเอิญ คนที่แสนคุ้นตาและอยู่ในความทรงจำกำลังยืนอยู่ในกลุ่มคนซึ่งห่างออกไปหลายสิบเมตร

ทั้งร่างคล้ายกับมีเลือดสูบฉีดอย่างรวดเร็ว สองเท้าก้าวไปข้างหน้าโดยอัตโนมัติ เสียงในหูอื้ออึง ภาพในม่านสายตาทว่าเบลอลึกลับน้อยจากความพยายามเพ่งเล็งใครคนหนึ่งซึ่งสวมเสื้อสีขาวกับกางเกงยีนส์สีดำ

หัวใจทั้งดวงเต้นรัวกระหน่ำจนควบคุมไม่อยู่ มันทั้งตื่นเต้นและหวาดกลัวในเวลาเดียวกัน

ตื่นเต้นที่อาจได้เจอคนที่ตามหา ทว่าอีกใจก็กลัวว่าคนคนนั้นจะไม่ใช่ไอ้เด็กเดินลิ้มตายในงานที่ศิลปินกรออย่างหวัง

ก้าวแล้วก้าวเล่า เสียงเพลงจากเวทียังคงดังกระหึ่มไปทั่วบริเวณ ผู้คน

มากมายเปียดเสียดยัดเยียดอยู่ในงานจนหายใจแทบไม่ออก จำไม่ได้แล้วว่า ตอนที่ยังหัวหมกกันวิดิอยู่นั้นผลอนใครไปบ้าง เพราะสิ่งที่อยู่ในหัวมันมีเพียง ภาพของเขาเท่านั้น

"ขอโทษครับ"

"..."

"ขอโทษครับ" ผมบอกกับคนโดยรอบซ้ำแล้วซ้ำเล่า ก่อนจะกระแทกเข้า อย่างแรงกับคนที่เดินสวนมา เลยรีบเอ่ยขอโทษอีกฝ่ายอย่างละล้าละลัก "ขอโทษครับ"

"ไม่เป็นไรค่ะ" ผู้หญิงตรงหน้าบอกอย่างไม่ถือโทษโกรธ

ทุกอย่างคลี่คลายอย่างปุบปับ ทว่าเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นทำให้สายตาซึ่ง โฟกัสอยู่กับแผ่นหลังของผู้ชายเสื้อขาวในตอนแรกถูกเบี่ยงเบนไป สุดท้าย เขาก็ไม่อยู่แล้ว เราคลาดกันที่สุดใน

หรือจริงๆ แล้วคนที่เพิ่งเจอเมื่อครู่อาจไม่ใช่คนเดียวกับที่เคยตามหา ผมแค่บ้าไปเอง

ไม่มีคำตอบสำหรับคำถามเหมือนอย่างเคย รู้แค่ว่าหลังจากกลับมาถึงบ้าน ผมก็มีเสื้อของวงสลับบีเพิ่มขึ้นมาอีกหนึ่งตัว จากบรรดาเสื้อของวงที่ถูกแขวน อยู่ก่อนหน้ามากมาย

จำนวนเหล่านั้น...

คือจำนวนครั้งที่ผมไปงานแสดงต่างๆ เพื่อตามหาเขา แต่ไม่มีสักครั้ง ที่เรากลับมาเจอกัน

ไดอารี่ของสรวัดระ : มูฟออน

หลังจากนอนเอาตื่นกายหน้าผากมาหลายวัน ในที่สุดผมก็หาคำตอบ ให้ตัวเองได้สักที นั่นคือการปล่อยวางจากความคาดหวังต่างๆ แล้วกลับมาใช้ชีวิตของตัวเองอย่างเต็มที่อีกครั้ง เพื่อนบอกว่าทุกคนต้องก้าวไปข้างหน้า ใ้ผมควรทำและน่าจะทำได้ตั้งนานแล้ว

การประทับใจใครสักคนมากที่สุดก็คงจะเป็นการจดจำเขาไว้แค่นั้น

เรื่องราวธรรมดาที่แสนพิเศษของสารวัตรและโกนียังคงดำเนินต่อไป
ต้องขอบคุณไลฟ์ของสคริปต์ที่ศิลปากรในครั้งนั้นซึ่งเป็นจุดเริ่มต้นของทุกอย่าง
ที่ทำให้สารวัตรได้รู้จักกับเด็กผู้ชายในชุดนักเรียนผู้เป็นเจ้าของรอยยิ้มแสนสดใส
ขอบคุณโชคชะตาหรืออะไรก็ตามที่หมุนให้สารวัตรขยับเข้าไปใกล้โกนียิ่งขึ้น
จนทำให้ได้รู้ความจริง... แล้วพวกเขาก็เข้ากันดีมากขนาดไหน
และไม่ว่าเวลาจะผ่านไปนานเท่าใด คำตอบในใจก็ยังเหมือนเดิม
คือต้องเป็นคนนี้ คนที่เกิดมา... คู่กัน

ทดลองอ่าน

18+

เหมาะสำหรับผู้อ่านอายุ 18 ปีขึ้นไป

ISBN 978-616-06-2635-9

9

786160 626359

ราคา 189 บาท